

andring. Ud fra denne Betragtning er det, at jeg ikke alene ikke vil lægge Hindringer i Vejen for denne Styrelse, men jeg vil ogsaa, selv om jeg staaar som en ret enlig Mand, dog gøre mit til at støtte denne Styrelse, for at alt kan gaa saa godt som muligt. Jeg tager Afstand fra den, naar jeg ikke er enig med den, og jeg slutter mig til den, naar jeg kan give den min Tilslutning. Det er denne Betragtning, som har været bestemmende for mig.

Nu er der faldet visse Bemærkninger fra ærede Talere, som jeg maa sige et Par Ord til. Jeg vil nu ikke gerne tage det ærede Medlem fra Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) alt for alvorlig. Der har i de Udtalelser, som ere faldne i de to foregaaende Dage, været at finde en vis Jævnhed, der har været noget tilpas afdæmpet over den hele Forhandling, jeg synes, at det er gaaet, omtrent som det skulde. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har i Dag sat Takten adskillige Toner op, men ganske vist ikke i en Retning, som jeg kan finde særlig tiltalende. Det maa imidlertid være hans Sag, men der er dog et Par Bemærkninger fra hans Side, som jeg tror maa besvares. Han har søgt at skyde Alberti i Højres Sko, og det er med megen Uret. Der er baade af det ærede Medlem, jeg allerede har nævnt, og i Forgaars af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talt om, hvorledes det var Højre, som støttede Albertis Valg i Køge den 20. April 1892. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har betegnet det, der skete den Gang, som et Snigmord, der blev øvet mod Hørup. Nej, det er ingeniunde rigtigt, der kan i denne Forbindelse ikke være Tale om Snigmord, thi alt gik meget aabent til, og alt, hvad der er passeret i den Anledning, er gentagne Gange offentlig fremdraget. Det skal imidlertid ikke afholde mig fra igen at give en Fremstilling af, hvad der er passeret. Og jeg vedkender mig, at jeg var Part i Sagen; jeg var Sekretær den Gang i det, man kalder „Højres Forretningsudvalg“, og da Talen blev om Albertis Kandidatur i Køge, fik jeg Besøg af ham i min Bolig, hvor han vilde søge nogle Oplysninger hos mig, og hvor vi ganske naturligt kom til at tale om Valget. Det var mig klart, at Højre kunde ikke sætte en Kandidat igennem, men vi havde den Gang den Opvage at tilstræbe at naa det saakaldte storpolitiske Forlig, og jeg udtalte da ganske kort til Alberti, at det, vi forventede, at han fra sin Side vilde være

med til, var et saadant storpolitisk Forlig, hvorved der opnaaedes Overenskomst mellem Tingene om en normal Finanslov, som kunde afløse Provisorierne, og om Forsvarssagen. Han udtalte, at dette betragtede han som en Selvfølge. Det var al den Aftale, der skete, hverken mere eller mindre i Retning af Aftale end netop det, jeg her angiver. Alberti laante saa nogle Pjecer af mig til Brøg ved Valgkampen, og mere blev der ikke talt om den Ting. Nu vil jeg dertil føje, at det var jo ikke mig alene, der var med til at udtale mig om Albertis Valg i Køge under den paa-gældende Situation, idet der i det saakaldte Højres Forretningsudvalg, — hvis Formand var det nuværende 1ste Medlem for 1ste Landstingskreds (Matzen) — var fuldkommen Enighed derom, og navnlig var den nævnte Landstingsmand enig i, at det var rigtigt i den daværende Situation at faa Hørup afløst af Alberti.

Det er da ogsaa givet, at den Gang kunde ingen tænke sig, at der fra Albertis Side forelaa noget saadant, som senere er oplyst. Det er ogsaa tvivlsomt, om alt dette allerede den Gang var paabegyndt fra hans Side, alle disse Bedragerier, Falsknerier osv. Jeg ved nu ikke rettere, end at de først begyndte 1894. Derom foreligger der ikke noget sikkert. Men som yderligere Vidnesbyrd om, hvorledes Situationen var, skal jeg meddele, at jeg den Gang fik Besøg af en Vælger fra Køgekredsen, en Højremand. Det var umiddelbart forud for Valget, og han vilde tale med mig om Valget. Jeg fremførte overfor ham nogle kritiske Bemærkninger om Alberti, idet jeg bad ham være opmærksom paa, at vi anbefalede ikke Alberti som Højremand og ansaa ham ikke for Højremand; men saa sagde denne Vælger, denne Højremand: Du vil vel ikke forhindre os i at vælge Alberti, for saa vil jeg sige dig, at vi vælge ham alligevel. Dette anfører jeg, fordi det betegner, hvorledes Stemningen var under den foreliggende Situation. Stemningen var den Gang til Fordel for at vælge Mænd, som vilde støtte Afslutningen af et storpolitisk Forlig, men at vrage dem, som vare Modstandere af et saadant storpolitisk Forlig. Nu er det jo vitterligt for alle, at til disse Modstandere hørte Hørup saa afgjort som nogen. Naar man nu for øvrigt fra socialdemokratisk Side saa stærkt udtaler sig imod, at Højre i Køgekredsen har støttet Alberti, saaledes som jeg her har nævnt, maa jeg dertil sige, at der derved